

Zo maar in t voorbijgaan.

t, Is zeker al weer een half jaar geleden, dat ik in de Veste liep op de Oostzanddijk en twee met elkaar prattende dames passeerde en hoorde de een tegen de ander zeggen :Ik heb al acht jaar een papagaai, ja. Ik keek even om en zag een gewone oudere vrouw zoals er zovele zijn.

Maar zelfs nu laat het mij ~~xxxxxxxxxxxx~~ nog steeds niet los. Ik heb al acht jaar een papagaai, ja.

Voor die acht jaar dus waarschijnlijk niet, toen leefde haar man nog en hoefde zij geen papagaai, toen had zij nog wat om t hand thee zetten ontbijt klaarmaken, gezellig moet dat geweest zijn, alles samen doen, boodschappen een avond naar de ouderensoos samen naar de bib boeken ruilen, praatje maken eens om de z zoveel tijd naar de kantine van de voetbalclub klaverjassen. Zo kabbelde de tijd voort met een zacht weldadig briesje langzaam naar de thuishaven. De soms harde wind of een enkel stormpje waren allang verleden tijd. het nog altijd hartverwarmende herfstzonnetje deed hen zo goed. men kon het aan hun ogen zien die elkaar zo liefdevol aan konden kijken. We komen er wel meid zachtjes aan dan breekt het lijntje niet Het rafelde wel en nu gaat zij alleen verder met al haar lieve herinneringen.

Ik heb nu al acht jaar een papagaai, ja
Goh wat vliegt die tijd, al acht jaar.

H. Verburg.
Repel 108.